

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτετραμένου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησίᾳ δραχμαὶς 120. Ἐξέ-
μησι δραχ. 66. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγύατου γράσεια διατημ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας, καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879

ΙΑΡΙΤΗΣ - ΕΚΑΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκοδόμησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 30 Δεκεμβρίου 1939

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 5

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΕΚΕΙΝΗ ΜΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Συνέχεια ἀπὸ προηγουμένου καὶ τέλος—

Ἐαφνισμένοι, γιατί νόμιζε πὼς ἦ-
ταν ὀλομόναχος με τὶς σκέψεις του
καὶ με τὰ πρόβατά του, γύρισε ὁ μι-
κρὸς τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε πί-
σω ἀπὸ τὴν καμπούρια-
σμένη ράχη του. Εἶδε ἔ-
ναν ἄνθρωπο ποὺ ἦ κορ-
μοστασιά του διαγραφό-
ταν ψηλὴ μέσα στὸ σκο-
τεινὸ οὐρανὸ. Ἄλλη φορὰ
θὰ ἐνοιωθε φόβο σ' αὐ-
τὸ τὸ ἀντίκρουσμα, γιατί
συχνὰ τριγύριζαν ληστές
τὶς νύχτες σ' ἐκείνες τὶς
ἐρημιές. Μὰ ὁ ἄνθρωπος
αὐτός, μὲλο ποὺ ἦταν ψη-
λὸς καὶ μεγαλόσωμος δὲν
τοῦ προξενόυσε φόβο.

— Εἶσαι ξένος ἐδῶ,
κύριε; τὸν ρώτησε.

Ὁ ἄνθρωπος ἤρθε κον-
τήτερα στὸ παιδί καὶ στά-
θηκε ἀπὸ πίσω του.

— Ὅχι, ἔχι, δὲν εἶμαι ξένος, εἶ-
πε. Κάθε ἄλλο παρὰ ξένος. Καὶ μά-
λιστα τὸ ταξίδι μου ἀρχισε ἀπ' αὐτὸ
ἐδῶ τὸ μέρος πολλὰ χρόνια προτοῦ
ν' ἀντικρύσης, ἐσὺ μικρὲ μου, τὸ φῶς.
Καὶ τώρα ὁ κύκλος συμπληρώνεται.

Μ' ἔλο ποὺ δὲν καταλάβαινε καλὰ
τί ἤθελε νὰ εἶπῃ ὁ ξένος, ὁ μικρὸς
τὸν κοίταξε με συμπάθεια.

— Ἐτοιμαζόμουν νὰ φάω, τοῦ εἶπε,
δείχνοντάς του τὴν πετσέτα ἔπου
εἶχε ἀπλώσει τὰ φαγητά του. Εἶμαι
βοσκός, κύριε. Φυλάω τὰ πρόβατα τοῦ
πατέρα μου καὶ ἡ μητέρα μου μοῦ
ἐτοιμάζει ἕνα καλάθι γιὰ νὰ παίρ-
νω μαζί μου τὸ φαγητό μου. Θέλεις
νὰ καθήσης, ἐσὺ ποὺ ἤρθες ἀπὸ τό-
σο μακρὸν ταξίδι καὶ νὰ τὸ μοιρα-
σθῆς με μένα; Εἶναι τὸση μοναξιά
τῆ νύχτα ἐδῶ ἄπάνω, ποὺ πολλὰς
φορὲς ἀποζητώ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ

νὰ μπορῶ νὰ μιλήσω λίγο μαζί του.
Ὁ ξένος στεκόταν ἀπὸ πάνω του
ὀλόρθος. Ἀπὸ τὰ μάτια του ἔβγαине
μια περιεργὴ λάμψη, σὰν νάφεγγε
ἀπὸ μέσα τους ἕνα ἀπάκοσμο φῶς—
ὁ μικρὸς ἄθελά του θυμόταν τὰ λόγια
ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ πατέρας
του, δταν μιλοῦσε γιὰ τὴ γυναίκα με

τιὰ τοῦ ἀγνώστου ὁ μικρὸς ἀπάντησε:
— Ὁ, μὰ βέβαια θὰ φθάσῃ καὶ
γιὰ τοὺς δύο μας. Ἐχω ἕνα φλασκι
γεμάτο γάλα κι' ἕνα σχεδὸν ὀλόκληρο
καρβέλι ψωμί, καὶ τυρὶ καὶ σῦκα
καὶ χουρμάδες. Καὶ ὕστερα—γιὰ μιὰ
στιγμὴ κόμπιασε—ὦ φτάνουν! προσ-
θεσε βιαστικά.

Δὲν θέλησε ν' ἀναφέρῃ
τὴν πῆττα ποὺ βρισκόταν
ἀκόμη τυλιγμένη στὸ βάθος
τοῦ καλάθιου. Γιατί μιὰ τέ-
τοια πῆττα ἦταν γι' αὐτὸν
μὴ σπάνια ἀπέλαυση. Καὶ
δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλη.

Ὁ ξένος ἔσκυψε γιὰ νὰ
δέσῃ ἕνα λουρίδι ἀπ' τὸ
σανδάλι του καὶ ὁ μικρὸς
εἶδε πὼς τὰ πόδια του ἦταν
γεμάτα σκόνη.

— Θὰ πόνεσαν τὰ πόδια
σου ὥσπου ν' ἀνεβῆς ἐδῶ
ἀπάνω, εἶπε καθὼς μοιράζε
τὸ ψωμί. Αὐτὸ τὸ βρουναλά-
κι εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ἀνε-
βῆ κανεὶς ὡς τὴν κορυφή.

Ὁ ξένος ἔκανε με ἄργη φωνή:

— Ἐχω ἀνεβατὸν σὲ λόφους πηδ' ἀ-
πόταμος ἀπ' αὐτόν, καὶ ξέρω πὼς
ἔχω ν' ἀνεβῶ κι' ἄλλους ἀκόμη.
Τὰ πόδια μου εἶναι μαθημένα. Ἀπὸ
πότε, ρώτησε ἔξαφνα, εἶσαι ἀνά-
πηρος;

Ἄν τὸν ρωτοῦσε ὁποιοσδήποτε
ἄλλος τοῦ μικροῦ θὰ τοῦ κακοφαινό-
ταν. Μ' ἀπ' τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ ἄν-
θρώπου ἡ ἐρώτηση ἐρχόταν τόσο
φυσικὴ, ὥστε κι' αὐτὸς τοῦ ἀπάντη-
σε με τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο.

— Ἀπὸ τότε ποὺ θυμάμαι τὸν ἑαυ-
τό μου ἔχω αὐτὴν τὴν καμπούρα
στὴν πλάτη μου. Αὐτὸ με κάνει
βέβαια πολὺ δυατυχημένο, μὰ ἔ, τι
μὰς ἔδωσε ὁ Θεὸς πρέπει νὰ τὸ ὀπομέ-
νουμε. Ὡστόσο εἶναι σκληρὰ νὰ περά-
σῃ κανεὶς ἕλη του τὴ ζωὴ με μιὰ
σγούμπα στὴ ράχη σὰν τὶς γκαμη-
λες ποὺ ἔφεραν μαζί τους οἱ Μά-

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

τὸ θαυμαστὸ μωρὸ τότε στὸ σταθλο.

— Εἶναι μιὰ περιεργὴ σύμπτωση
ποὺ εἶσαι βοσκός, εἶπε, γιατί κι' ἐγὼ
βόσκω τὰ κοπάδια τοῦ πατέρα μου.
Κι' ἐγὼ συχνὰ ἐνοιωσα πολλὴ μο-
ναξιά τὰ βράδια. Εἶσαι οἰγούρος,
πρόσθεσε ἐνῶ καθόταν, πὼς τὸ φα-
γητό σου θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ δύο;
Δὲν θέλω νὰ σὲ στερήσω τίποτε.

Θαμπωμένος ἀπὸ τὴ λαμπερὴ μα-

γοι όταν ήρθαν από την "Ανατολή".
 "Ο άγνωστος τόν έκοψε :
 — Πώς ; ρώτησε με άπορία. Ξέρεις εσύ για τους Μάγους που ήρθαν απ' την "Ανατολή"; Αυτό είναι πολύ περίεργο.

"Ο μικρός γέλασε έλαφρά.
 — Μου φαίνεται πως έχω τους Μάγους στο μυαλό μου, είπε, γιατί σήμερα είναι η ίδια εκείνη ημέρα και έδω το βράδυ συλλογίζομαι το μωρό που γεννήθηκε στο σταύλο και κατέβηκαν οι άγγελοι για να το φάλ- λου.

— Μά πως ; άπόρησε ο ξένος, γνωρίζεις εσύ γι' αυτά τα θαυμαστά

σεις μ' αυτά που μου λές, παιδί μου, είπε. Γιατί και για μένα η σημερινή ημέρα είναι η ημέρα που γεννήθηκε. Δίχως να το ξέρεις μου προσφέρεις το γιορτινό μου τραπέζι, και κανένα γεύμα δεν ήταν κατέ για μένα περισσότερο ευπρόσδεκτο. Γιατί ένοιωθα πολύ μοναχό κι' έρημο τόν έκυτό μου όταν έρχόμουν εδώ.

"Ερημο και μοναχό !» Τό παιδί κοίταξε τόν ξένο μ' άπορία.

— Μά δεν έχεις δικούς σου ; ρώτησε. Δεν έχεις οικογένεια για να περάσετε μαζί τή γιορτή σου ; όταν έχω εγώ τα γενέθλιά μου η μητέρα μου μου ετοιμάζει γλυκά και άλλα όρατα δώρα.

"Ο ξένος σηκώθη- κε όρθος και άκούμ- πησε τό χέρι στόν ώμο τού μικρού.

— Φοβάμαι πως είμαι πολύ μεγάλος για να μου κάνουν γλυκά και δώρα, είπε. Μά ίσως στο τέλος τού δρό- μου μου να με περιμένη κανένα πολ- λώ όρατα δώρα.

— Και πότε θα είναι τό τέλος τού δρόμου σου, κύριε;

"Ο ξένος άπό- φυγε να κοιτάξη τόν μικρό κατά- ματα.

— Ίσως να έρ- θη πολύ γρήγορα, είπε. Και τώρα πρέπει να φύγω και να τόν συνεχί- σω. Καίρε, παιδί μου ! Η φωνή του ήταν τόσο θλιμμέ- νη καθώς τά έλεγε αυτά, πού ο μικρός σήκωσε τό κεφάλι του και τόν κοιτά- ζε άνήσυχος. Κι' έξαφνα ένοιωσε μια μεγάλη ντροπή να τόν κυριεύη :

— Ω, έκανε όρμητικά. Από τό φαί που σου έδωσα δεν έφαγες σχε- δόν τίποτε και ούτε ένα γλυκό δεν είχες για τή γιορτή σου. Και σ' αυτό φταίω εγώ. Γιατί μάς στο καλάθι μου έχω μια πηχτα που σκόπευα να τήν φάω ύστερα μοναχός μου. Τώρα όμως σέ παρακαλώ να τήν πάρης από μένα για δώρο. Ίσως να σου κάμη εύχαρίστηση να τήν φάς άργό- τερα στο δρόμο.

"Ο ξένος δεν άπάντησε άμέσως άλλα τά μάτια του έλαμπαν σάν έ- στρα καθώς κοίταζε τό παιδί που έ-

δγαζε τήν πηττούλα απ' τό καλάθι. Και μόνο όταν τού τήν έδωσε στα χέρια του, άνοιξε τό στόμα του και είπε :

— "Α, καλό μου παιδί, με στήλω- σες με τό ψωμί σου, με ξεδίψασες με τό γάλα σου, τώρα μου προσφέρεις τό γλυκό σου. Θα τό μοιρασθούμε οι δύο μας κι' ύστερα εσύ θα περιμένης να ξεημερώση κι' εγώ θα τραβήξω τό δρόμο μου. Μά καθώς θα πηγαίνω, θα βλέπω μπροστά μου τήν όψη ενός μικρού άγοριού και θ' άκούω τή φωνή του και θα θυμάμαι τή γενναίο- δωρία του.

Με τά λόγια αυτά ο ξένος χάιδευε άπαλά τή ράχη τού μικρού και τό χείδεμά του τού έφερε τά δάκρυα στα μάτια και τόν έκανε να σκύψη τό κεφάλι του νοιώθοντας μια βαθειά συγκίνηση να τόν πνίγη στο λαμό.

"Όταν σήκωσε τά μάτια του, ο ξέ- νος είχε φύγει κι' ο δόφος ήταν πά- λι έρημος. Αναστένανε βαθειά και σηκώθηκε όλόρθος. Μά ένοιωσε τό κορμί του παράξενα έλαφρό και μια περίεργη γαλήνη πλημμύριζε τήν ψυχή του μ' όλη τή θλίψη για τόν άπαχωρισμό. Και μόνο όταν τύλιξε τό σάλι του πιδ σφιχτά στο κορμί του, ένοιωσε πόσο όλόθια ήταν τώρα ή πλάτη του και πόσο όλόθιος, θα τραβούσε στη ζωή απ' έδω κι' έμπρός.

(Margaret Sangster) Μετάφρ. Γ. Τ.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ (*)

"Όταν ήταν τό παιδάκι κουρασμένο — Με τό μάγουλο στο χέρι άκουμπι- σμένο — Μέσα στην παιδικιάνη χαρά τού Τρέχουν τ' άγγελάκια στα όνειρά του. Τό μικρό παιδί ευπνούσε κι' ή μαμά [του στο πλευρό του : «Τί γλυκά, που μου γελούσε τό κουλί [μου σ' όνειρό του !»

Μά έφυγε έπειτα ή μαμά για κόσμο [έλλο, Τό μικρό παιδάκι πιά έγινε μεγάλο. Και κυλούσαν στο προσκέφαλό του Δάκρυά θλιβερά απ' τό μίνουλό του. Μ' άκουγε και πάλι γέλια, τής μαμάς [γλυκά λογάκια, "Επειδή όνειρα τού φέρνονταν παιδικάσια [τ' άγγελάκια.

Και περάσαν έτσι χρόνοι άκόμη λίγοι, Τώρα κάθε καλή δάκρυ του έχει [φύγει

Και κοιμάται πιά χωρίς έλπίδες. Και γεμάτο μ' έννοιες και φροντίδες. Τ' άγγελάκια όμως δε φεύγουν, τίς φρον- τίδες τού κοιμίζονα :

"Έχε ειρήνη, όταν κοιμάσαι !» με [στοργή τού ψιθυρίζουν.

(Bjornstjerne Bjornson «Söttes Englar»)

ΓΑπό τά «Σενικά Λευκοόδια» τού ΖΕΦΥ- ΡΟΥ ΒΡΑΔΥΝΟΥ, που κυκλοφόρησαν αυτές τίς ημέρες.]

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ πέρου — είναι περίεργο, μά οι έμποροι τό βεβαιώ- νουν — τά μικρά παιδιά ζη- τούσαν παιχνίδια πολεμικά. Οι έμποροι τό πήραν για «σημείο τών καιρών». Κάτι θα ξέρουν αυτοί οι πιτσιρτικοί, σκέφθηκαν. Και πριν κηρυχθί άκόμα ο πόλεμος παράγ- γειλαν έξω όλου τού κόσμου τό πο- λεμικά παιχνίδια — στρατιώτες, κανό- νια, αεροπλάνα, τάνκς, θωρηκτά, καταδρομικά, υποβρύχια, άλογα, σπα- θιά, περικεφαλαίες και πάει λέοντας. Μόνο αεροπλανοφόρα δεν πιστεύω να υπάρχουν στη συλλογή, γιατί τά πα- ράξενα αυτά καράβια είναι τελευταία έφεύρεση : θα τά φέρη ίσως ο "Αη- Βασίλης τού χρόνου. Φέτος λοιπόν τά μικρά παιδιά δεν ζητούν άλλο ά- πό τάνκς κι' αεροπλάνα. Κι' έχι μό- νο τάγοράκια, παρά κι' αυτά άκόμα τά κοριτσάκια, που ή περίπτωση τά έκαμε πολεμοχαρή και θέλουν ως και τίς κουκλες τούς με στρατιωτική στολή ή τουλάχιστο με στολή τού "Ερωθρού Σταυρού — νοσοκόμες . . .

Είναι παρατηρημένο πως τά πρω- τοχρονιάτικα παιχνίδια άκολουθούν πάντα τό πνεύμα τής εποχής. Τά έ- δια τά παιδιά τό επιβάλλουν στους έμπόρους. Σε καιρούς ειρήνης, επι- κρατούν τά ειρηνικά — σοβαρά ή κομικά παιχνίδια, κουκλες κομψές σάν κυρίες, καραγκιόζηδες, κουκλό- σπιτα, μουσικά όργανάκια και καθε- ξής. "Αλλά μόλις φανούν μακριά στόν ορίζοντα τά σύννεφα τής καταγίδας, μόλις οι άνθρωποι πούν «θα έχουμε πόλεμο», άμέσως οι κουκλες θα φο- ρέσουν στολή και τά όργανάκια θα υποχωρήσουν στις σάλπιγγες και τά ταμπούρα. "Αλλά εκτός από τόν πόλεμο, τά παιδιά τά ένθουσιάζουν κι' οι έφευρέσεις. Γι' αυτό τά τελευ- ταια χρόνια που έγιναν τόσες, τά πιδ αγαπημένα τους παιχνίδια ήταν αυτοκινητάκια, αεροπλοιάκια, κινη- ματογραφάκια . . . Σ' ένα μουσειο παιδικών παιχνιδιών θα μπορούσε κα- νένας έξαίρετα να παρακολουθήση όλη τήν ιστορία τών έφευρέσεων. "Αλλωστε και τά τελευταία πολεμικά παιχνίδια τί άλλο είναι παρά έφευ- ρέσεις — από τίς έφευρέσεις εκείνες που έγιναν και γίνονται κάθε μέρα όχι για τήν πρόοδο τού πολιτισμού άλλα για τήν καταστροφή του ;

Πολλά από τά εφετείνα πολεμικά παιχνίδια είναι πραγματικά χαρι- τωμένα. Προχτές, σ' ένα φιλικό μου

σπίτι, είδα στα χέρια ενός παιδιού ένα μικρό τάνκς. Τίποτα δεν τού έ- λειπε, και πρώτα-πρώτα, έννοείται, είχε τά κανονάκια του. "Αλλά κα- θώς κουρδιζόταν κι' έτρεχε, τά κα- νονάκια αυτά έπαιρναν φωτιά. Μιά τσακμακόπετρα που τριβόταν με τήν κίνηση τά έκανε να εκपुरσοκρατούν δεξιά κι' άριστερα μπάμ, μπίμ ! Κι' ο μικρός ένθουσιασμένος έφώναζε : — Πάνε οι Πολωνοί ! πάνε οι Φινλανδοί ! Πάνε οι Ρώσοι ! Πάνε οι Γερμανοί ! . . .

Τό τάνκς του, βλέπετε, δεν είχε σημαία και χτυπούσε άδιακρίτως στο σωρό. "Αλλά κατά λάθος ίσως, χτύ- πησε και τό μικρό θωρηκτό που είχε τό αδελφάκι του. Αυτό έπλεε ήσυχα σέ μια μεγάλη λεκάνη.

"Αμα είδε τό τάνκς κοντά του, ο

μικρός ναύαρχος έφώναξε έντρομος : — "Ε, θα μου τό βουλιάζης ! — Και βέβαια θα σου τό βουλιά- ζω, άποκρίθηκε ο άλλος. — Τότε τό βουλιάζω μόνος μου ! είπε ο πρώτος.

Και παίρνοντας ένα ποτήρι νερό, τό άδειασε μέσα στο θωρηκτό του, που στη στιγμή βρέθηκε στόν πάτο τής λεκάνης, ενώ τό μικρό τάνκς έ- ξακολουθούσε να τρέχη στο τραπέζι, πυροβολώντας διαρκώς και σκορπί- ζοντας τά θάνατο . . . σ' όλους τούς έμπολέμους άδιακρίτως !

Και τώρα σάς εύχομαι τρισευτυ- χισμένο τό 1940. Είθε να μάς φέρη γρήγορα τό τέλος τού πολέμου και τήν έπομένη Πρωτοχρονιά τά παιδι- κά παιχνίδια να είναι πάλι ειρηνικά. *Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ*

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

4.
 — Πείνασα ! φώναξε άξαφνα ο Παυλής.
 — Από τώρα ; γέλασε ή Λιλή. "Α, φαγά !
 — Μά ή δουλειά άνοίγει τήν όρεξη, είπε ο Παυλής. "Εχω μια πείνα που δεν σε βλέπω. Πάμε στην κουζίνα ;

— Πάμε, είπε ή Λι- λή. Θα ψήσουμε τσοκολά- τα. Να σου πω τήν αλή- θεια κι' εγώ πεινώ λι- γάκι. — "Α, φαγού ! Πές το λοιπόν !

Πέρασαν στην κουζί- να. "Ο Ρικ κι' ο Ράκ, έν- νοείται, τούς άκολουθή- σαν. Αυτοί δά ήταν πάντα πεινασμένοι, κι' όταν κα- τάλαβαν πως θα γίνη τσο- κολάτα — και βέβαια με μπι- σκότα — περίμεναν τό μερ- τικό τους.

"Ο Παυλής όμως πού να σταθή ως να γίνη ή τσοκολάτα ! "Ανοιξε τό κουτί με τά μπισκότα κι' άρχισε να τρώη άλύπητα.

— Θα τά τσελιώσης ! τού είπε ή Λιλή. Δός μου δυό και μένα και περίμενε να ψηθί ή τσοκολάτα. Νά, κοντεύει . . .

— Μά ιδέα ! φώνα- ξε μπουκωμένος ο Παυλής.

Κάνουμε μια πηχτα : Δεν πιστεύω να είναι δύσκολο. Νά, έδω βλέπω πά- στα έτοιμη. Πάσε τήν όπως ξέρεις και βάλε τη στο φούρο. "Αμα ψηθί, θα βάλουμε από πάνω μαρμελάδα φρούλα και θάναι τρέλλα !

"Η Λιλή βοήκε καλή τήν ιδέα. "Επλανε γρήγορα τήν πάστα, έκανε μια μικρή στρογγυλή πηχτα και τήν έβαλε στόν ηλεκτρικό φούρο. "Επειτα κένωσε τήν ψημένη τσοκολάτα, και τά δυό παιδιά άρχισαν να βουτούν μπισκότα και να τρώνε. "Αλλά τόν Ρικ και τόν Ράκ τούς ξεχνούσαν. Τί-

"Ο μικρός γύρισε και κοίταξε πίσω του (Σελ. 37, στ. α')

πράγματα ; Είσαι πάρα πολύ μικρός. — Σ' όλη τή Βηθλεέμ, έξήγησε ο μικρός, θυμούνται τό μωρό που γεννήθηκε στο σταύλο και τό έθαλαν στη φάτνη γιατί δεν ήταν άλλου τό- πος. Κι' εγώ ίσως να ξέρω πιδ πολ- λά απ' τούς άλλους γιατί ο πατέρας μου, πού τότε ήταν μικρότερος από μένα, ήταν ένας απ' τούς βοσκούς που είδαν τ' άστρο, κι' άκουσαν τήν ψαλλωδία τών άγγέλων. "Ηταν σάν και σήμερα, τήν ίδια μέρα.

"Ο ξένος κούνησε τό κεφάλι του κι' ένα φωτεινό χαμόγελο φώτισε τά χείλη του.
 — Μου φέρνεις πολλές άναμνή-

ποτε δεν τους έδιναν, ούτε ένα φράουλο. Και τα σκυλάκια τριγύριζαν να βρουν τίποτα μονάχα τους.

— "Α, νά! έκαμε ο Ρίκ, βλέποντας χάμω ένα βάζο. Κάτι φαγάσιμο θά έχη μέσα αυτό.

Ο Ρίκ έτρεξε. Κι' οι δυο μαζί έχωσαν τη μούρη τους στο βάζο. Άλλ' άμέσως άρχισαν να φτύνουν. Πά, πό! το βάζο δεν είχε παρ' άλάτι!

— "Ίδέα κι' αυτή, είπε ο Ρίκ. Νάφηνουν χάμω το βάζο με τάλáτι, άντι νάφηνουν το κουτί με τα μπισκότα. Τι τους πληρώνεις τώρα;

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ξέρεις πώς εγώ δεν πολυλογαριάζω τα έξοδα, φτάνει να γίνη καλά ή δουλειά.

— Με συμπάθειο, κύριε πλοίαρχε, έχουμε στην άποθήκη ρούχα όλοκαινούργια που τα είχαμε αγοράσει για τους μούτσους. Θα πηγαίνουν περίφημα στα τρία αυτά στρουμπουλά παιδάκια, με το συμπάθειο, κύριε πλοίαρχε, στους μικρούς αδελφούς σου.

— Καλά λές, είπε ο πλοίαρχος, κι' εγώ δεν τόχα συλλογισθεί. Πήγαινε γρήγορα να μου φέρης από την άποθήκη όλες τις φορεσιές που είχαμε για τους μούτσους και να σκάση ο πειρασμός αν δεν κατορθώσουμε να βρεθούν τρεις στολές για τους τρεις αδελφούς μου φίλους.

Και ήταν άληθινά ανάγκη τα παιδιά να φορέσουν άλλα ρούχα, γιατί αυτά που φορούσαν τα δυστυχισμένα ήταν τόσο παλιά, που δ-ποιος τα έβλεπε τα έπαιρνε για τίποτε άληθόπαιδα. Όταν όμως τα έπρόσεχε και τα παρατηρούσε καλά, θά έβλεπε πως είχαν ευγενική φυσιογνωμία, και πως ήταν καλά παιδιά. Μόλις μάλιστα έβγαλαν την μπλούζα και το παντελόνι που φορούσαν τα ναυτόπουλα φάνηκαν πιδ όμορφα, πιδ χαριτωμένα και άρεσαν πιδ πολύ στον ευπλαχνικό και ευγενικό πλοίαρχο.

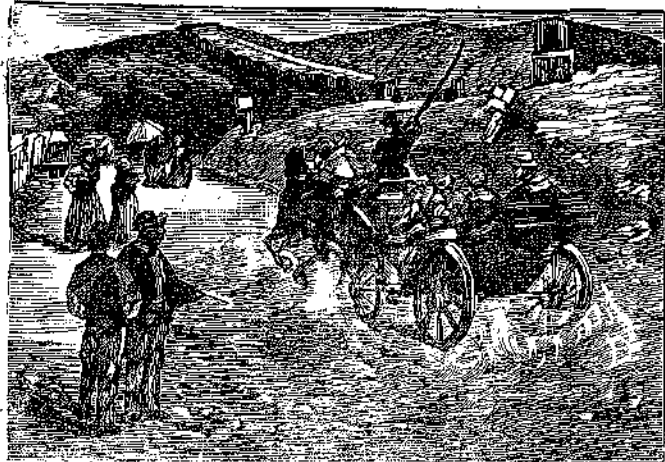
— Και τώρα, είπε στον ναύτη, έτοιμάσου να βγήςτε μαζί έξω να τους δείξης τα πιδ όρατα μέρη της πόλης μας και να μου τα διασκεδάσης ως την ώρα του φαγητού. Νά τους δείξης το λιμάνι, την προκυμαία και δτι αξιοθέατο. Πάρετε ένα όρατο άμάξι. Νά χρήματα. Πληρώνεις β, τι χρειαστήτε και μου δίνεις λογαριασμό σά γυρίσετε. Κοίτα καλά μνή τώχη και πώς και χάσεις εκεί κάτω στις ταβέρνες. Θέλω να τα προσέχης.

και να τα σέβασαι αυτά τα τρία παιδάκια σαν να ήσαν δικά σου. Το νού σου.

— Σταός έρισμούς σας, πλοίαρχε. — Στις εξήμιση θά με βρήτε στο καφενείο. Κατάλαδες; Και τώρα στο καλό και καλή διασκέδαση παιδιά μου. Από σάς δεν θέλω τίποτε άλλο.

Με την πιδ μεγάλη χαρά τα τρία παιδιά άκολουθούσαν τον ναύτη.

Όταν έφθασαν στην παραλία, πιδ ήταν έ σταθμός των άμαξιών στάθη-

«Καρροτσάδα.»

καν και οι τέσσερις και ο ναύτης κοίταζε παιάν άμαξα να διαλέξη.

Πρέπει να ξέρετε πως το δνειρο κάθε ναύτη είναι ή καρροτσάδα, δηλαδή μόλις πατήση το πόδι του σά γή νάνεση σ' ένα άμάξι να γυρίση τη πόλη και να πάη και στην έξοχή. Άλλά τάλογα πρέπει να τρέχουν γερά!

Ασιπόν και ο ναύτης μας κοίταζε καλά, καλά τάλογα όλων των άμαξιών γυρεύοντας τα πιδ δυνατά και τα πιδ ζωηρά. Τέλος πάντων μετά πολλά βρήκε ένα άμάξι που του άρεσε, ανέθηκεν τα τρία παιδιά, ανέθηκε κι' αυτός λέγοντας στον άμαξά να χτυπήση τάλογα για να τρέξουν στα τέσσερα.

Φυσικά ο άμαξάς δεν μπορούσε να χτυπήση τ' άλογά του να τρέχουν «στα τέσσερα» γιατί θά έρριχνε κάτω τον κόσμο και θάδρισκε άσχημα

τον μελα του απ' την άστυνομία.

Όρισαν λοιπόν τα καλύτερα μέρος της πόλης και τους όραιότατους δρόμους της θαυμάζοντας τα όρατα της κτίρια και τις δενδροστοιχίες της. Έπειτα άφου χόρτασαν καλά-καλά την πόλη, ο ναύτης είπε στον άμαξά:

— Τράβα κατά έξω, αλλά «στα τέσσερα»!

Τότε ο άμαξάς χτύπησε τ' άλογά του και κείνα έβγαλαν «στα τέσσερα» για μεγάλη χαρά του ναύτη και των παιδιών.

Άφου είδαν πολλές όραιες μεριές της έξαχής και έμειναν κατενθουασμένοι, ο ναύτης είπε στους μικρούς του συντρόφους:

— "Ε! παιδιά! είναι όρα να γυρίσουμε, μνή τώχη και άργήσουμε, γιατί ο καπετάνιος δεν χωρατέδει.

Και σε' άληθινά. Όταν άκριβώς το ρολόι χτυπούσε έξη και μισή το άμάξι στάθηκε μπρός στην πόρτα του καφενείου, που όπως είπε θά τους περίμενε ο πλοίαρχος Γαστάλδης.

Ο πλοίαρχος ήταν μες στο καφενείο και έπαιζε ντόμινο μ' ένα ψηλό κύριο πουχε μεγάλες φαβορίτες και φορούσε ναυτικό κασκέτο με τρία χρυσά γαλόνια.

— "Α! ε! νάτι τα παιδιά μου! έφώναξε χαρούμενα ο Γαστάλδης. Βλέπεις ότι δεν είναι καθόλου χοντρά και δεν θά πιάσουν πολλόν τόπο και τα τρία.

— "Ε! καλά! δεν λείπει τόπος στο καράβι μου, τάποκριθηκε ο άλλος με τις μεγάλες φαβορίτες.

Κι' επειδή ο Γιάννης τον κοίταζε σαν νάθελε να τον ρωτήση τι έσήμαιναν όλ' αυτά, ο πλοίαρχος είπε:

— Νά, νά! ή ύπόθεση τελείωσε. Άδριο το άπόγευμα σις πέντε φεύγουμε για το Άλγέρι, κι' εγώ σάς αναλαμβάνω, καλά μου παιδάκια.

Φυσικά ο Γιάννης θέλησε να ευχαριστήση θερμά τον πλοίαρχο, άλλ' αυτός πριν άκόμη ο μικρός προφθάση ν' άνοίξη το στόμα του, του φώναξε:

— Καλά παιδάκια μου, καλά! δς λείπουν τώρα τα εύχαριστώ. Έχουμε καιρό στο ταξίδι να τα πούμε με την ήσυχία μας.

Ύστερα από λίγο, άφου τέλειωσαν το παιχνίδι τους, ο πλοίαρχος Γαστάλδης σηκώθηκε να άποχαιρετήση τον συνάδελφό του.

(Άκολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— "Εγώ δεν την βρίσκω καθόλου όμορφη. Τι τσίνορα είναι αυτά που έχει; Και τα μάτια της μοιάζουν σαν γατίσια.

— Μπορεί να μνή έχη την συνθεσιαμένη όμορφιά, είπε ή Τζέση, ρίχνοντας μιά γοργή εξεταστική ματιά σ' όλες τις άλλες μαθήτριες. Μά όταν την δη κανείς μιά φορά, θέλει πάλι να την ξανακοιτάξη. Έχει τόσο μακριά τσίνορα και τα μάτια της είναι σαν σμαράγδια.

Η Σάρα καθόταν φρόνιμα φρόνιμα στη θέση της περιμένοντας να της πούν τι έπρεπε να κάνει. Την είχαν βάλει πλάι άκριβώς στην έδρα της μίς Μιντσιόν. Όλες αυτές οι ματιές που ήταν καρφωμένες επάνω της δεν την ένοχλούσαν διόλου. Άπεναντίας αυτό την διασκέδαζε και κοίταζε τα κοριτσάκια που καθόνταν άπεναντί της με πολλή ένδιαφέρον.

— Τι να σκέπτονται άραγε; άναρωτιόταν. Θα ήθελα πολύ να ήξερα αν άγαπούν την μίς Μιντσιόν, αν τους άρέσουν τα μαθήματά τους, και δ-πάρχει καμμία που ο μπαμπάς της να μοιάξη με το δικό μου;

Είχε μιλήσει πολλή ώρα για τον πατέρα της με την Έμιλυ εκείνο το πρωί.

— Τώρα, Έμιλυ, ταξιδεύει στη θάλασσα, της είχε πει. Έμεις οι δυο πρέπει να είμαστε πολύ καλές φίλενάδες και να τα λέμε όλα ήμίτι στην άλλη. Για κοίταξέ με, Έμιλυ. Έχεις τα πιδ όμορφα μάτια που έχω ιδεί ποτέ μου. Μά πόσο θά ήθελα να μπορούσες να μιλής!

Τη κεφαλή της Σάρας ήταν γεμάτο από ιδέες και είχε πείσει τον εαυτό της πως θά ήταν γι' αυτήν μιά παρηγοριά, αν έκανε πως έπιστευσε ότι ή Έμιλυ ήταν ζωντανή και την άκουγε και τα καταλάβαινε όλα.

Όταν ή Μαριέττα της έφόρεσε το σκοθρο μπλέ φορεματάκι της, το προωρισμένο για τις ώρες των μαθημάτων και της έδεσε μιά θμοιά κορδέλλα στα μαλλιά της, ή Σάρα πήγε κοντά στην Έμιλυ, που ήταν

καθισμένη σε μιά καρεκλίτσα και έβαλε στα γόνατα της κούκλας ένα βιβλίο.

— Νά, της είπε, μπορείς να διαβάξης όσο εγώ θά λείπω.

Και καθώς ή Μαριέττα την κοίταζε έκπληκτη, ή Σάρα της είπε μ' ένα ύφος γεμάτο πεποίθηση:

— Έγώ πιστεύω πως οι κούκλες μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα, μα δεν θέλουν να το ξέρουμε έμεις. Η Έμιλυ θά μιλήη, θά περπατάη, μα μόνον όταν είναι μοναχή της. Καταλαβαίνεις; αν μάθαιναν πως οι κούκλες μπορούν να κάνουν δ, τι κάναμε κι' έμεις, τότε θά τις έβραζαν

να δουλέψουν. Γι' αυτό αναγκάστηκαν να το κρατήσουν μυστικό. Άν μείνης μες στην κάμαρά μου, ή Έμιλυ δεν θά κουνηθή καθόλου. Μά μόλις φύγης, θ' άρχιση να διαβάξη ή θά κατεδή απ' την καρέκλα της και θά πάη στο παράθυρο να κοιτάξη έξω στο δρόμο. Άν όμως σ' άκούση να έρχεσαι ή μ' άκούση τυχόν έμένα, τότε γρήγορα γρήγορα θά τρέξη ν' άνεβη στην καρέκλα της για να την βρούμε πάλι όπως την αφήσαμε.

«Τι άστείο κοριτσάκι που είναι», σκέφθηκε ή Μαριέττα. Και όταν κατέβηκε κάτω πήγε στην άρχικαμαριέρα και κάθησε και της είπε για όλα τα περίεργα φρεσιματα της Σάρας. Ωστόσο ένοιωθε πως είχε άρξισει κιόλας να αισθάνεται μεγάλη συμπάθεια για το παράξενο αυτό κοριτσάκι, που φαινόταν τόσο έξυπνο και είχε τόσο όμορφους τρόπους. Η Μαριέττα είχε μεγαλώσει και πολλά άλλα παιδιά, μα κανένα δεν είχε την ευγένεια της Σάρας. Η Σάρα είχε ένα τρόπο δόξαλα δικό της, που σε σκλάβωνε, όταν έλεγε: «Σε παρακαλώ, Μαριέττα. Εύχαριστώ, Μαριέττα».

— Μου λείει εύχαριστώ, έλεγε ή καμαριέρα σε μιάν άλλη, με τον ίδιο τρόπο που θά έλεγε και σε μιά κυρία.

Και πρόσθεσε: Φαίνεται σά μιά μικρή πριγκήπισσα.

Και ήταν ένθουσιασμένη με τη μικρή της κυρία και κατευχαριστημένη από την καινούργια της θέση.

Όταν ή Σάρα και οι άντικρινές της άλληλοκατάχτηχαν άρκετην ώρα, ή μίς Μιντσιόν άχτύπησε το μολύβι της επάνω στο γραφείο και είπε μ' επίσημο ύφος:

— Δεσποινίδες, θά σάς παρουσιάσω στην καινούργια σας σμμαθήτρια.

Όλα τα κορίτσια σηκώθηκαν και μαζί μ' αυτά και ή Σάρα.

— Έλπίζω, είπε ή μίς Μιντσιόν, πως θά γίνετε όλες καλές φίλες με τη μίς Κρήδ.

(Άκολουθεί)

Γ. ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο Βασιλάκης με τα πρωτοχρονιάτικα παιχνίδια του

ρίστης και τον καλό σου πατέρα γι' αυτό που μου γράφει στο μπλιλέτο σου. Το ξέρω πως τα παιδιά μου μ' αγαπούν και μόνο από πολλά μαθήματα, η άλλες ανεξάρτητες αιτίες, άργουν κάποτε να μου γράψουν, όπως άργησες και σό. Έπιπίζω όμως να μου γράφεις συχνότερα τώρα που γόρισε η μαμά και δεν έχεις πια, έκτος από τα μαθήματά σου, να φροντίζεις και για το σπίτι σά μεγαλύτερη.

Δάμπεθ Ούαν και Ρομπέν του Δόξλεϋ, ευχαριστώ πολύ για τα δυο ξεπαθήματα. Έστειλα τα φυλλάδια στις νέες μου φίλες κι' ανέκρινα τα ψευδώνυμά των, καθώς και των άλλων. Χαίρω που οι Διαπλαστούλες στην τάξη σας παίρνει πολύ καλούς βαθμούς, κι' έπιπίζω να κάμει και τις άλλες.

Σ' άλλους δεν έχω σήμερα τόπο ναπαντήσω. Πέντ' έξη γράμματα που έμειναν τα φύλαξα για το έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καίνα ψευδώνυμο δέν άγκρινέται, ούτε αναμένεται άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνακρινόμενα ίσχύουν από τήν 30 Νοεμβρίου 1940. Όσα συνοδεύονται από Α. ένήκουν σέ άγόρια, και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Νιόβη, κ. (ΑΚ). Έλλοβασύλεμμα, ά. (ΓΑ). Δουέ της Σπάρτης, ά. (Χ). Νικηφόρος Φωκός, ά. (Χ). Άγγελιαφόρος της Έδουχίας, κ. (ΔΦ). Γλαυκομήλητη, κ. (ΗΤ). Άκούραστος Ναυαγός, ά. (ΜΚ). Νησί της Χαράς, ά. (ΓΜ). Έρακλής, ά. (ΧΧΧ).

Άνακρίσεις Ψευδώνυμων : Μιχός Καλλιτέχνης, ά. Κεφαλλονιπούλα, κ. Τρισυατάρατος, ά. Νυχτοτράγουδοσ ά. Αίγλη, κ. Χρυσόπτερος Άστός, ά. Έγώ, ά. Δωδωναίος, ά. Στέφανος της Δόξης, ά. Κομης Μοντεχρήστος, ά. Λιάνα, κ. Άθάνατα 1821—1912, κ. Σικλαβωμένο Νησί, ά.

Η Διάπλασις άπάξεται τούς φίλους της : **Άσπρον Πλάρον** (καίνας δέν μού κατήγγειλε άσκησή σου ως άντιγραμμένη έσχάς όμως πός στην άπονομή των βραβείων, έκείνοι που είχαν τόν ίδιο αριθμό δημοσιευμένων πήραν σενά με κλήρο πάντως για σένα έγινε κάποιος λάθος) κι' επειδή είναι άργά για να σου δώσω βραβείο.—Θά τό έπαιρνα από κάποιον άλλον—τόν Β' έπαινο σου τόν κάνω Α' για τό κομμάτι σου δέν θυμόμαι, περίμενε λίγο.) **Σκυριανόπουλο** (από πολλούς έλαβα και μία Στατιστική σου της Σ. Σ. Σ., προηγέθηκαν όμως άλλες κι' έτσι δέν έκαμα λόγο.) **Ιουστιάν** (τό νέο σου ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, άνεκτήθη; δ κ. Φαίδων σ' ευχαριστά για όσα γράφεις.) **Βόταν** (συμμορφώθηκα με τό γράμμα σου τήν έγκρισή θά τήν είδες) **Χαίρω** που είσαι ευχαριστημένος από τά νέα μου μυθιστορήματα ευχαριστώ για τίς «δηπράνθρωπος» προσπάθειες που καταβάλλεις για ξεπάθωμα κι' έπιπίζω να μη μείνουν χωρίς αποτέλεσμα.) **Άθολόρ** (έστειλα τό φυλλάδιο που έλειπε από τόν τόμο; σέ δυο γράμμάτά σου δέπαντήσω σ'το έρχόμενο.) **Σερρίσμου** (βραβεία έστειλα' χαίρω που δέν άφήγεις «ούτε γραμμή» άδιάκοστη) από κάθε μου φυλλάδιο.) **Μικρόν Καλλιτέχνην** (ευχαριστώ πολύ πιστεύω να έλαβες τις παραγγέλεις σου) τό φυλλάδιο σ'το έξης θά σ'ερχεται νωρίτερα γιατί θά τυπώνεται δυο ήμέρες πριν.) **Άλεξανδρινόν**, **Ισιδα**, **Σίρουναν** κτλ. κτλ.

Είς όσα άποτολόσ έλαβα μετά τήν 22 Δεκεμβρίου δέπαντήσω σ'το έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 290ου Διαγωνισμού Δόσεων. ΑΙ λύσεις τού φυλλάδιου τούτου άκται μέχρι τής 30 Φεβρουαρίου 1940.

46. Δοροπαικτικός Αεζιγίγρος

—Νέα είναι αυτή ή πόλη;
—Άέει δ Κώστας στον Παυλή.
—Παλιά είναι, μα σά νέα δείχνει, κι' άμμορφη πολύ.
*Ηλιοπερίχυτη

47. Στοιχειόγραφος

Στ' όνομα κάποιου άρχαίου Βασιλιά τρανού κι' άνδρείου Ένα πι προσθέτεις τώρα, Και μ' αυτό τήν ίδια ώρα Φανερώνεται μία νήσος Στά νερά της Μεσογείου.

Σερίραμς

48. Τονόγραφος

Τούτοκο, ως είμαι άν μ' άφήσης, Έμπα για να προσκυνήσης, Μ' άν τόν τόνο μου άνεβάσης. Πρόςεξε να μη με σπάσης.
*Ηλιοπερίχυτη

49. Αίγυμα

Μεγάλος είναι ποταμός, Κι' από τόν Όμηρο γνωστός, Τάρασεικό μου. Και στή βορεία Έλλάδα πόλη, Που άσφαλός τήν έξερτε όλοι. Τό θηλυκό μου.
*Αρτανιάν

50. Φαροεικναλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικτασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως ώστε ναγκινώσκονται έξ άρχής κατά σειράν : νήσος τού Αιγαίου, όψωμα γής αυτοκράτορος τού Βυζαντίου, γεωμετρικόν σχήμα, βασιλεύς τών Βαβυλωνίων, μετέωρον, φωτιστικόν, νήσος τού Αιγαίου.

Σερίραμς

51. Κρυπτογραφικόν

1234526789 = Έπαρχία της Έλλάδος.
23789 = Σιδηρούς, έργαλείον.
3148326 = Ίωνική πόλις.
416389 = Έλληνικόν όρος.
52962 = Έθρον, Κράτος.
68962 = Μικρασιατική χώρα.
7234589 = Κάτοικος Έλλ. χώρας.
864 = Έπίσημο τόπος.
963262 = Γαλλική πόλις.
*Αρτανιάν

52. Αριθμητική διά λέξεων

Άρωναύτης—άθρον πτώσεως γενικής—Φόγγος της Βυζαντινής μουσικής. Επίθετον—ζών παχύ—φωτιστικόν. Άθροισμα ύπολοίπων:Θός άσιωτασθ. Μόνα Αίξ

53. Ποιίλη Άκροστιχίς μετά Μεσοστιχίδος

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης και καθέτης, αποτελούν περίφημον Ρωμαίων τά δε μεσαία γράμματα τών ίδιων λέξεων βασιλέα τών Θηρών :
1, Δέν είναι καλός; 2, Νήσος τού Αιγαίου. 3, Δέν λέγει σοβαρά πράγματα και μās κάμνει να γελώμεν; 4, Κράτος της Έθρώπης; 5, Έλληνικόν άρχιεπίσκοπος.
Μόνα Αίξ

54. Μικτόν
νδον-εικω-πο-η-της
Γαλανομάτα

55. Γεζφος
τος τι τι
τος τος τι τι
ωχ! ο' άν
τος τος τι τι
τος τι
Γαλανομάτα

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων τού φέλλ. 42.

515. Άντιγόνη (άντι, γόνυ).—516. Φακός (φά, Κός).—517. Ίνδος-Πίνδος.—518. Πάρος-βάρος.
519. Σ Υ Σ 520. ΡΗ-ΜΑ (ήμαρ, Μαρά, ά-ήρ).—521-525. Διά τού Σ Η Κ Ο Υ Α Ν Α Σ 525. Διά τού Σ Η Ι Σ Μ Ο Δ Ο Γ Ο Σ Β: βοόςκος Σ Α Ρ Ο Ν Ι Κ Ο Σ βήμα, ά-Σ Α Μ Ψ Ο Υ Σ βάζ, βίλος, έβενος.—Σ Η Κ Ο Σ 526. ευσε-Σ Η Σ αεω=Σάεσθ

δς βραδέος.—527. Γνώθι σαυτών (γν, οθ εις αφ, τών).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ'—35]
Ανταλλάσσω Μυστικά με όλες ους. 4ης Αδούστου 140, Πάτρας.
Μίς 'Ηνη

[Μ'—36]
Μπαμ! 'Ο Σεισαγρός Θήρων = Δημήτριος (φου) Καρράς, γίνεται φανταστική. Ίπαπόης της Βελγιοσής

[Μ'—37]
ΔΙΑΣΧΙΖΩΝ διά δεύτεραν φοράν τόν Διαπλαστικόν όρζοντα. Χαίρετό πάντας. Ίδιαιτέρως: Γαρδένια, Μιχαήλ Στρογγύφ, Γελαστόν Άντιπλοίαρχον, Σκυριανόπουλο.—Μικρός Καλλιτέχνης

[Μ'—38]
Μαριέλλα, Δευκή Καμέλια, άλληλο-γράφους: Άν θέλας γράφεις: Νικόλαον Άδαμόπουλον. Poste Restante. Άργος. Μικρός Καλλιτέχνης

[Μ'—39]
Όσο διαπλαστικά ο δ Μικρός Καλλιτέχνης και ή Γαρδένια χαίρετον μαζί τόν διαπλαστικόμο, για να δειφούν τήν άπεραντή φίλια που που τός δύνωνται.

[Μ'—40]
Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλους-ες. Δ]εις ένω.—Μικρός Καλλιτέχνης

[Μ'—41]
Τό Δουλοόδι τών Άλπεων στέλνει σέ όλο τό διαπλαστικόμο, για τόν καινοβργιο χρόνο, τίς πιό θερμές εύχές του.

[Μ'—42]
Γελαστό Άντιπλοίαρχε, δ καινοβργιος χρόνος να σου φέρη όγεια και χαρά μαζί... με λίγη άπαραξία.
Δουλοόδι τών Άλπεων

[Μ'—43]
Εύχομαι σ' όλα τα Διαπλαστούλα, ιδιαίτερα σ'τα: Μυστηρώδη Άγνωστη, Ναπολιτάνα, Διαβατικό Πουλί, Γελαστό Άντιπλοίαρχο, Ολιμμένη Μελωδία, ετούχομένο τό νέο χρόνο.
ΔΙΑΝΑ

[Μ'—44]
Γελαστό Άντιπλοίαρχε, ακόμη να περιμνω; Ολιμμένη Μελωδία, ευχαριστώ.
ΔΙΑΝΑ